

Poglavlje 1

JEDNOG AVGUSTOVSKOG JUTRA 1986. godine zakoračila sam u prolaz između redova uz zvuke „Dolazi nevesta” i bezvoljno krenula po daskama. Umesto mača utisnutog u moja leđa, kao podstrek da zaplovim u sreću, u korak sa mnom i držeći me za lakat, išao je moj otac, dok sam ja stezala buket belih ruža, zarumenelih zategnutih obraza i s ledenim osmehom preko celog lica.

Nekoliko sati ranije, polizala sam Ketu, jednoj od mojih deveruša. Veče uoči mog venčanja nas dve smo provele noć u Grejt Neku, u kući u kojoj sam odrasla, deleći svoju devojačku sobu ukrašenu žutim plastičnim nameštajem iz 70-ih godina prošlog veka. Oko nas posteri „Koras lajna” i ručno obojene keramičke mačke. Bacakala sam se i prevrtala u krevetu. Pred zoru sam se svukla i gola skliznula ispod nje i razdelila usmine njene vagine obrasle plavim dlakama. Podižući glavu sa jastuka, pogledala me je očima risa. „Bolje ti je da to sad izbaciš iz svog života”, rekla je cereći se.

Bio je to moj poslednji trzaj slobode pre nego što ću reći sudbomosno „da”. Nisam bila lezbijka ili biseksualka – više sam volela kurac od ženske rupe. Naprosto sam eksperimentisala. Nisam znala ko sam, već jedino da sam kao žena od dvadeset pet godina upravo počela da razvijam smisao za avanture; da se ogledam u novim prilikama i proveravam svoje granice. Sada, sa dolaskom *velikog dana*, očekivalo se da

se radosno manem svih tih istraživanja i ostavim radoznalost iza sebe. Ali, umesto toga, imala sam osećaj da započinjem odsluženje jedne dugačke zatvorske kazne.

Moja majka je stajala na jednom kraju prolaza ispod rešetkastog baldahina protkanog svetlocrvenim gerberima i puzajućim ljiljanima. Uvek sam mogla da računam na nju da će me spasti, ali ne i u ovom času. Danas se ona uživala u ulogu tradicionalne jevrejske majke, s užarenim očima i rukom kojom je tapkala po svom uzdrhtalom srcu. Moja dva mlađa brata, dvadesettrogodišnji Voren i dvadesetdvogodišnji Endru, stajali su joj sa strana, izgledajući kao da im je nelagodno, dok su im iznajmljena crnosiva svečana odela stajala kruto kao gipsani odlivci. Godinu dana me je delilo od diplomiranja, ali se nipošto nisam mogla smatrati mladom za udaju. Majka mi je uvek govorila da je najbolje vreme za pronalaženje muža dok si još na koledžu. Posle toga devojačke šanse kopne, naglašavala je. To što je moja majka priznavala da je više puta zažalila što se udala tako mlada, to jest u dvadeset trećoj, nije imalo nikakvog značaja u mom slučaju. Veći gubitak bi bio propustiti jednog mladog muškarca kao što je Čarli.

„Svi smo očarani njime”, rekla je. „On je pravi i dobro se ophodi prema tebi, bolje nego svi ostali koje smo videli.”

Moji prijatelji su imali više razumevanja za moje opiranje. Endi, moja najbolja prijateljica iz Grejt Neka bila je umetnički fotograf stilistkinja koja se udala dva meseca pre mene i zajedno sa svojim novim mužem preselila se u jedno potkrovlje na zapadnom Brodveju. Celog života sam joj zavidela. Bile smo istih godina i rasle smo na udaljenosti od kilometar i po. I dok sam ja uvek bila slabašna, ona je, po rečima moje bake, bila „da je pojedesh”. Do vremena kada je Endi napunila trinaest godina, već je dostigla svoju punu visinu od metar i sedamdeset pet centimetara, sa nogama tako dugačkim da su meni dosezale do struka i mogle mirne duše da se mere s nogama neke misice. Posle pet minuta na suncu njena koža bi postala tamna kao flašica havajskog tropskog ulja. S kosom boje meda i stalno afektirajući, privlačila je jata

momaka koji su kružili oko nje kao oko plena. Za mene, s druge strane – ravnu, pegavu i brinetu – govorili su da previše pričam.

Endin muž Pol pohađao je školu za biznis. Na njeno devojačko veče, nas dve smo se ušunjale u kupatilo kako bi ona mogla da popuši jedan „marlboro lajt”. Sela je na ivicu kade, sa glavom u rukama.

„Ne želim da se udam”, priznala mi je. „Zbog toga sam i bila verena čitavih godinu i po dana. Nisam, kako da kažem, spremna. Zadovoljna sam svojim životom, radeći kao slobodan strelac, skaćući od momka do momka i živeći u sopstvenom stanu u ulici Grouv. Ako je po srcu, ne želim ovo da uradim, ali mislim da bi trebalo. Moja majka je skuvala sve ovo. Pol je najčestitiji momak koga sam do sada srela i voli me.”

Sada sam i ja bila na pragu udaje za jednog poštenog jevrejskog momka sa budućnošću koja je obećavala i koji me je, takođe, voleo. Moja majka je bila ispunjena ponosom i pripremajući se za njen svečani dan kao nevestine majke, podvrgla se fejs liftingu. Pored toga, izdržala je i jednu stvarno izglednijuću dijetu kako bi se uklopila u svoju novu meru: broj 6, svilenu haljinu boje maline „emanuel ungaro” koja je otkrivala ne samo liniju njenog uštinutog struka, već i poprilično gole kože. Jedva sam je prepoznala. U normalnim situacijama ona se odevala kao aljkava umetnica u radnu košulju poprskanu bojom.

Mladoženjini roditelji utučeno su stajali ispod drugog kraja baldahina. Čarlijev otac je bio računovođa u „Vusteru” i nadaleko čuven po svojim sposobnostima da sredi prikrivanje poreza. On je uštedeo dovoljno novca da bi sebi omogućio kupovinu novog automobila svake dve godine i da opremi svoju suprugu krznenim odevnim arsenalom – lasice, lisice i jedna spektakularna činčila – kao i sa dovoljno nakita da izgleda kao da je upravo poharala izloge „Fortunoffa”. Ali ova raskalašnost je bila samo za izložbu. U dubini duše, Čarlijevi roditelji su bili čuvarni i jednostavni ljudi. Ništa ih nije moglo više usrećiti od dobijanja čestitke za Dan mrmota.

Imala sam osećaj da se ne sviđam Čarlijevim roditeljima. Možda su se plašili da ću zahtevati od njihovog sina da mi pruži životni stil koji premašuje njegove izvore prihoda. Njegova majka me je merila od glave do pete i ja sam zamišljala kako razmišlja: *Prilično elegantna devojka koja nosi „kenzo” a još nije ni diplomirala*. Svaki put kad bi isticali dostignuća svoje druge snahe, osećala se izvesna doza sarkazma upućena na moj račun: diploma pravnog fakulteta! Magistarski u oblasti međunarodnih odnosa! Mesto savetnika u jednoj nacionalnoj transportnoj kompaniji. Mogućnosti na berzi!

Smatra se da venčanje treba da bude najsrećniji trenutak u životu jedne devojke, onaj dan o kome je sanjala još od dobijanja svoje prve barbike-mlade. Ali tog avgustovskog jutra ništa nije išlo kako treba. Nebo je izgledalo kao preteća senka sivozelene boje, a oblaci su grurali grmljavinom dok se spremala oluja puna munja. Šminker je obložio moje lice gipsanom oplatom, našminkao mi usne tamnocrvenim karminom i naneo debeli sloj tečnog crnog ajlajnera na kapke. Izgledala sam kao gejša.

Pripremajući se za bračni zavet, štrcnula sam u usta malo pepermint spreja ali, kako su mi ruke bile nemirne, promašila sam usta i umesto njih obilato pošpricala očnu jabučicu. Osetila sam kao da mi je oko natopljeno tečnošću za upaljač i ono je istog trenutka počelo nekontrolisano da suzi: sada je moje lice gejša počelo da mi curi niz vrat. Teško da sam ličila na blistavu mladu.

Više nisam govorila sa Endi. Zamolila sam je da bude moja glavna deveruša i da za tu priliku odene čipkanu haljinu „betsi džonson” iste prljavoroze boje kao i ostale deveruše. Ona je odbila, ili će pre biti da je to učinila njena majka, ubeđujući svoju ćerku da je budalasto potrošiti toliki novac – 350 dolara, plus 350 dolara za krinolinu, da budem precizna – na odeždu koju više nikad neće obući. Ona je, doduše, bila voljna da kupi istu takvu ali bele boje, jer se ona, po mišljenju njene majke, mogla koristiti i u drugim prilikama. Rekla sam da to ne dolazi u obzir. Samo nevesta može da bude u belom. Ako Endi ne pristane da nosi roze, ne može ni da bude u mladinoj pratnji. „E pa lepo”, uzvra-

tila je ljutito. A onda je otišla korak dalje i kupila belu haljinu koju je, evo, za inat nosila na mom venčanju.

Maštala sam o svojoj venčanici još od osnovne škole, kada sam na marginama radnih svezaka crtala male neveste sa tujarama na glavi u Pepeljuginim haljinama, sa carskim pojasevima, visokim viktorijanskim kragnama, ili stisnutim dekolteima. Verzija za koju sam se opredelila – beli svileni taft, čipkani prsluk i šlep dužine dva metra – bila je haljina trenutka, jedna kopija venčanice ledi Di. Princeza od Velsa i ja smo bile otprilike istih godina i, mada je njeno bajkovito venčanje već čilelo iz pamćenja ljudi kada je na red došlo moje, istog trenutka kad sam ugledala kopiju njene haljine u Bergdorfu, obuzele su me sve moguće romantične fantazije. Čarli će biti moj princ i živjećemo srećno do kraja života na jednoj mansardi sređenoj i ukrašenj rukom profesionalnog dekoratera, gde ćemo se valjano zabavljati i razmnožavati. Kada je moja majka videla etiketu sa cenom na kojoj je pisalo dve hiljade dolara, stavila je veto na haljinu sve dok nismo ponovo videle taj dizajn upola cene kod „Klajnfelda”, prodavnici venčanica u Bruklinu.

Čitavo venčanje je bilo prava vežba u šparanju i škrtarenju. Želela sam da se venčam u nekom elegantnom hotelu na Menhetnu, poput „Plaze” ili „Pjera”, čak i ako bi to značilo pristanak na skroman koktel parti sa rolovanim viršlama i krofnama sa sirom. Moja majka nije pristala na to.

„Pomisli na tetka Rut i ujka Norma”, rekla je.

Oni su voleli balski ples na brodu za krstarenje. Ujak Norm je obojio kosu u imalinski crno, a tetka Rut je ponela lažne trepavice koje joj je on prilepio na njene vlastite. Kako smo mogli da tražimo od njih da putuju čak iz Boke zbog jednog ovakvog događaja a da im ne ponudimo pristojnu večeru? Ali venčanje u „Plazi”? Ko smo mi, Rokfeleri? Moja majka je tragala za što više sjaja za što manje pare pa je na kraju odabrala „Garden siti hotel”, najbolje što je Long Ajlend mogao da ponudi.

Moj otac je bio radiolog ali, imajući u vidu da je primao platu u jednoj bolnici u Bronksu, daleko od toga da se valjao u parama. Iako sam mu ja bila jedina ćerka, upustio se u žučnu prepirku sa majkom zbog troškova venčanja, pa sam konačno iz prve ruke naučila značenje izraza „jeftino na kraju ispadne skupo”.

Uzmite, na primer, cveće. Majka i ja smo provele nekoliko subota proučavajući aranžmane u cvećarama na južnoj obali Long Ajlanda. Opredelile smo se za jedno veliko ime u Sedaharstu i platile depozit. Dve nedelje pre venčanja, najbolja prijateljica moje majke joj je rekla da je upravo bila na jednom *bar micva* gde je središnji aranžman napravio naš cvećar. Bio je patetičan sa uvelim cvetovima poleglim po čitavom stolu. Moju majku je uhvatila panika. Šta će ljudi reći ako se moje venčanje izrodi u sahranu cveća? Moje rešenje? Odreći se depozita i otići kod rivala prvog cvećara. Majka se saglasila – bolje je izgubiti pet stotina dolara nego se izbrukati. Iznajmili smo konkurenciju, ali to nije bio poslednji čin neuspele trgovine sa prvim cvećarem. Zapretio je mojoj majci sudskom parnicom, i ona je na kraju bila primorana da plati razliku do pune cene. Plus obeštećenje.

Zatim, tu je bio onaj fotograf, to jest jedna žena fotograf koju nam je preporučila devojka iz Grejt Neka, učesnica lokalnog stampeda prema oltaru. S obzirom na to da je njeno venčanje bilo lepo, iako nimalo ekstravagantno, zaključila sam da je pronašla srazmerno jeftinog a ipak darovitog fotografa. Dala sam majci dozvolu da unajmi tu ženu, ali se nismo potrudile da proverimo kvalitet njenog rada. Ispostavilo se da je njen stil u duhu skrivene kamere: nahereni snimci gostiju sa iskrivljenim izrazima lica i rukama odsečenim sa slike, što je stvaralo utisak kao da su amputirane. Ni ja nisam prošla ništa bolje. Na slikama sam ispala kao žrtva moždanog udara, sa jednim zatvorenim okom i sa rozikastim jezikom koji se presijava u uglu usta.

Godinu dana po venčanju, majka me je odvela u „Bakrak studio” na Menhetnu gde su me očekivali frizer i majstor za šminku. (Oni koji su me udesili za dan mog venčanja su do tada već bili pokojnici, umrli od side.) Raspakovale smo moju venčanicu iz kutije radnje za

suvo hemijsko čišćenje, koju sam potom obukla i stegla svež buket belih ruža, pozirajući za novu seriju fotografija. Glumila sam buduću nevestu, iako sam bila udata žena sa godinu dana bračnog staža, sa mojom prirodnom talasastom dugom smeđom kosom sada kratko podšišanom kao kod Done Rid i veštački posvetljenom plavim pramenovima.

Vrhunac ovog cirkusa punog čudnih dogodovština bilo je hodanje prolazom između redova klupa. Moj otac se zaustavio da podigne veo i nežno me poljubi u obraz pre nego što će me predati mladoženji. Ceo taj obred predavanja neveste bio je jedna šala. Shvatila sam da je moj otac do te mere srećan što će me se ratosiljati da je lupkao petama i plesao između redova gostiju, pevušeći. „Nebesa, ja sam na nebesima...” Za vreme prijema, izvadio je digitron iz pantalona svog smokinga i poveo Čarlija u stranu. Utipkavši nekoliko brojeva, otac je pokazao raboš mom svežem mužu i rekao: „Evo koliko novca ćeš mi uštedeti kad je skinem sa platnog spiska. Hvala.”

Jesam li otišla sa kuhinjskim aparatima kao mirazom?

Posmatrajući njihovu feudalnu trgovinu, zapitala sam se kako sam se, do đavola, obrela ovde. Godinu dana ranije, upisala sam se na studije iz istorije umetnosti na Njujorškom univerzitetu lepih umetnosti. Delila sam sobu sa Džesikom, jednom debelom bankarkom koja je patila od ljutih akni. Ona je dala oglas u „Vilidž vojsu”, u kome je tražila nekog ko bi s njom delio jednu garsonjeru na aveniji Jork. Javila sam se jer je renta bila prihvatljiva – šest stotina dolara mesečno – maksimum na koji je moj otac pristajao.

Posle drugog semestra, roditelji su objavili da mi uskraćuju novac. Moraću da se zaposlim da bih mogla da plaćam kiriju. E sad, mnogi studenti to rade ali, kako sam poticala iz Grejt Neka gde je pojam *siro-mašna* egzistirao jedino kao reč od devet slova, mene je obuzela panika. Poslovi vezani za svet umetnosti na početničkom nivou donosili su minimalne prihode, a preda mnom se protezalo još najmanje godinu dana do diplomiranja – a još mnogo više ako sam želela da doktori-

ram. Kako da zaradim dovoljno da bih pokrila troškove stanovanja i da završim studije pre nego što izgubim pamćenje?

Hajde da se suočimo s tim. Bila sam jedna turbo-JAP¹ koja je predviđala najgore: postati ilegalac u studenjaku, živeti bez elektrike i provesti sledećih dvadeset godina u dovršavanju visokog obrazovanja uz sveću. Roditelji su mi ponudili alternativu. Mogla sam da se udam za Čarlija i, dok je on na studijama prava a ja otaljavam apsolventsku godinu, naši očevi će deliti troškove našeg izdržavanja. Mladenci neće imati briga u pogledu neophodnih uslova za život, a da i ne govorimo o računu za struju.

„Da li mama i tata i tebi govore da ćeš morati da nađeš posao kako bi plaćao svoju kiriju?“, upitala sam mog brata Vorena. „Jer meni su rekli da moram, ili mi preostaje da se udam.“

Voren, koji je bio na drugoj godini Stomatološkog fakulteta na Bostonskom univerzitetu, planirao je specijalistički staž na maksilofacijalnoj hirurgiji pre nego što nastavi sa Medicinskim fakultetom – čitava decenija studiranja za čije finansiranje moji roditelji nisu imali primedbi.

„Možda ne vide da imaš nekakav cilj“, rekao je sležući ramenima. „Trebalo to da shvatiš kao podstrek. Pronađi posao, budi odrasla, prestani da tumaraš. Teraju te iz gnezda. Šta ćeš, stvarno, da uradiš sa diplomom iz istorije umetnosti?“

Imao je pravo. Izabrala sam istoriju umetnosti jer su me moja majka i Čarli ohrabivali na taj izbor. Moji srednjoškolski kursevi bili su nadahnjujući i uvek sam mogla da se posvetim podučavanju – ako bi đavo odneo šalu. Našavši se pod velikim pritiskom, postavila sam Čarliju ultimatum.

„I šta bih ja trebalo da učinim?“, upitao je. „Da te zaprosim?“

I tako, zatečena najromantičnijim od svih predloga, rekla sam „da“.

¹ *Jewish American Princess* – razmažena i obično bogata mlada žena koja smatra da zaslužuje specijalan tretman (prim. prev.)

Kao liberalan mlad bračni par, Čarli i ja smo se složili da imamo nekonvencionalnu ceremoniju: venčaće nas jedna lezbijska rabinka. Verovali smo da će ona biti na našoj talasnoj dužini kada smo joj saopštili da ne želimo tradicionalno jevrejsko venčanje sa molitvama na hebrejskom i sa jarmulkama. Želeli smo da to zadržimo u jednostavnim i svetovnim okvirima, u vidu kratkog zaveta da ćemo voleti jedno drugo dok nas smrt ne rastavi.

Međutim, kada smo se našli ispod baldahina, naša neobična rabinka okrenula je ćurak naopak. Počela je da govori jezikom Izrailja, navodeći reči kralja Solomona i objašnjavajući talmudski simbolizam svega i svačega, od baldahina do kose na mojoj glavi. Najednom se učinilo kao da je sam Gospod okrenuo prekidač i pustio besnu oluju. Napolju su sevale munje i pucali gromovi. Ovo olujno vreme je toliko nadahnulo našu rabinku da je doživela spontanu viziju: naše venčanje nije bilo ništa manje nego simbol ujedinjenja Izrailja sa Bogom kada su Jevreji primali Toru na Sinaju okruženi vatrom i eksplozijama svetlosti.

I evo nas u hotelu „Garden siti”, jednom razmetljivom četvoro-spratnom zdanju sa četiri zvezdice i sopstvenim parkingom, sa mentol bombonicama na pultu recepcije i blagim smradom hlora iz bazena koji lebdi u dezinfikovanom vazduhu. I ovo je naša rabinka upoređivala s onom svetom pustinjom?

Konačno, kucnuo je čas da Čarli smrskava venčanu čašu. Prema običaju, mladoženja treba da zamota stakleni pehar u salvetu, položi ga na pod i zgazi ga uz prolamajući zvuk. Umesto uzvika „Mazal tov” koji bi ispunio prostoriju, sve što ste mogli da čujete bio je Čarlijev usamljen glas: „Svetog mu govneti.”

Na kraju smo rekli „da” – barem se nadam da je to bilo to kada nam je rabinka naložila da ponovim za njom na hebrejskom. Čim smo se Čarli i ja konačno poljubili, mogli ste da osetite da se baldahin naprosto podiže u vazduh od kolektivnog uzdaha olakšanja iz usta svih svatova. Postali smo muž i žena.

Ali ono što sam ja osetila bilo je veoma daleko od opuštanja. Imala sam knedlu u grlu i jedva sam zadržavala suze. S mojim detinjstvom beše svršeno. Možda Grejt Nek i nije bio Diznilend, ali sve što sam želela bilo je da okrenem točak vremena unazad, da odem kući, i igram se napolju.

Od početka do kraja, svadba mi je ostala u potpunoj magli, jedna pokretna slika tanjira sa predjelima, sa igranjem po stolovima i prepričavanjem sećanja mojih baba na to kako je moja kosa, kada su me poslednji put videle, bila u kivicama. Za vreme plesa Čarli i ja smo bili podignuti u vazduh sa sve stolicama koje su se njihale s jedne strane na drugu poput brodova koji se ljujaju na morskoj pučini. Grčevito smo stezali rukohvate da sačuvamo živu glavu dok je ludačka pomama gostiju kružila oko nas. Iako se činilo da je Čarli uzbuđen i radostan, ja sam se žacnula svaki put od klikta zatvarača kamere koja je hvatala svoje „kodak” trenutke.

U glavi mi je bruhalo kada sam konačno ugrabila priliku da se povučem u toalet sa mojim deverušama da malo ušmrknemo sa porcelanskog vodokotlića. Stisnute sa mnom u jednu kabinu, one su dale sve od sebe da me osokole.

„Čarli je idealista”, rekla je Ketu. „On ume da zasmee. On je žustar i pametan čovek”

Poznavala sam Ketu još od ranih dana u Barnardu. Prvi put smo se srele u spavaonici gde je jela hladan pasulj iz konzerve za doručak, u kišnom mantilu metalik plave boje, crnoj veoma kratkoj suknji, i kratkim bronzanim čizmicama. Bila je majušna, još manja od mene, ali vrlo prsata. Sa kosom boje lana, srebrnom šminkom za oči i užurbanim kretnjama, izgledala je kao blistavi đavolak. Njen glamur me je navodio na pretpostavku da je odrasla u „gradu” kako smo mi iz Grejt Neka nazivali Menhetn. Ne, rekla je u Boazu, gde je bila najmlađa od sedmorice dece, svirala gitaru u crkvi za vreme nedeljnih himni i išla u parohijsku školu u zelenoj i mornarskoploj kariranoj uniformi.

Tokom moje poslednje godine, otišla sam u Pariz da napišem maturski rad. Ketu je već živela tamo i pohađala Medicinski fakul-

tet. Kad god bismo imale slobodan vikend, provodile smo ga zajedno – dve samostalne američke devojke. Jedne noći otišle smo da gledamo balet Bežar u Operi, gde smo upoznale dvojicu francuskih momaka, udarile po crnom vinu i završile u grupnjaku. Kakvo sećanje – i krupni plan moje prijateljice dok je jebu otpozadi.

Ali, vratimo se u toalet hotela „Garden siti”, gde se moja druga deveruša, Suzan, takođe založila za Čarlija. „On je stvarno dobra osoba”, rekla je. „Biće dobar otac vašoj deci. Možeš da budeš ponosna što se udaješ za takvog čoveka. On neće pokušavati da te promeni.”

Suzan i ja smo se sprijateljile u srednjoj školi. S kosom boje gavrana, zelenim očima i visinom od preko sto osamdeset centimetara, ona je bila najprijebribrnija žena koju sam ikad upoznala. Nikad nije preterano reagovala, psovala ili spavala s kim bi stigla, a pri tom nikad nije zamebrala onima koje su to činile. Odmah mi se dopala. Za časove se odevala ovako: karmin boje fuksije, kombinezon „iv sen loran”, kaiševi oko tankog struka i špicaste potpetice od dvanaest centimetara sa trakama oko gležnjeva. Bile smo ujedinenjenje u preziru prema jednoj učenici lezbijskog izgleda koja je nosila naočare kao mačje oči i imala tamnu maljavu gornju usnu, nazivajući je Trolovka, i jednoj drugoj sa vertikalnim kopljem od žicaste kose koju smo zvale Nefertiti Glava.

Posle prve godine, i Suzan i ja smo bile nagrađene stipendijom za letnje putovanje pa smo tako zajedno otputovale u južnu Francusku. Mene je tamo sve obeznajivalo: srebrnasta stabla maslina, pijace pod otvorenim nebom i, način na koji su Francuskinje uvek imale sjajne frizure, makar bile provincijalke.

U Cap d'Antibu, Suzan i ja smo se prepustile lakom ponoćnom orgijanju. Boravile smo u nekom hotelu na obali Mediterana gde sam, pod punim mesecom, popušila menadžeru, jednom oženjenom Francuzu koji je ličio na Roka Hadsona. Kada je prostenjao: „*Tu me fais jouir*”, hitro sam ga izvadila iz usta, ne želeći da progutam žablju slinu. On je hitro dograbio svoj ukrućeni ud u ruke i svojski ga istresao u more.

Nijedna od mojih deveruša nije planirala skoro venčanje, ako su uopšte i mislile na to. Njihovi roditelji su ih, zapravo, obeshrabrivali u tome, želeći jedino da im ćerke budu srećne i samodovoljne. Keti bi spominjala svoje momke u fazonu „*onaj Drejk*”, ili „*onaj Nikolas*”, kao da se radilo o nekoj vrsti bacila. Suzanina majka je očekivala da njena ćerka doveka ostane devica. Moje prijateljice nikada nisu razmišljale o stvarima koje su mene brinule: proticanje vremena, bleđenje sjaja moje mladosti, kao i utisak da su svi dobri muškarci na ovoj planeti već zauzeti. Imajući druge prioritete, Keti se prebacila na Čikaški univerzitet da završi medicinu, dok se Suzan spremala za Los Anđeles da završi svoje studije na UCLA.

Posmatrajući ih, morala sam da progutam ozlojedenost koja mi se nakupljala u grlu. Zar ja nisam dobila sve što bi jedna devojka *stvarno* želela – muža? Ako je tako, zašto sam onda, na dan mog venčanja, imala osećaj da su one *te* koje me pretiču i ostavljaju da kaskam za njima?

Kada se svadba konačno privela kraju i gosti razgrabili središnji cvetni aranžman na putu ka izlazu, moje deveruše su rekle svoje zbogom. Došlo je vreme da Čarlijevi i moji roditelji takođe odu. Mogla sam da osetim kako oklevaju. Njihovi netremični pogledi bili su čežnjivi i ja sam zamišljala da čujem reči pesme „Svitanje, zalazak sunca” o tome kako deca brzo rastu.

Iako je ova pesma odražavala roditeljski gubitak, ona je u isti mah odražavala i moj. Kada sam postala toliko odrasla? Istina je da sam bila na sredini svojih dvadesetih sa određenom količinom žestokog životnog iskustva iza sebe, ali još nisam bila spremna da se smirim, da vodim dom i održavam frižider valjano popunjen. Nisam bila spremna da budem klasična gospođa supruga.

Nisam želela da naši roditelji odu. Jednom kada nestanu, neće više moći da se odlaže neizbežno: apartman za mladence u hotelu „Garden Siti”. Tamo nas je čekao prizor kreveta kraljevskih razmera prekrivenog satenom boje sleza po kome su moje deveruše razasule latice ruža. Svako je verovatno mislio da, kao tek venčani, Čarli i ja ne možemo

iščekati trenutak da strgnemo našu svečanu odeću i osveštamo naše venčanje mirisnim uljima za masažu i maratonskim vođenjem ljubavi.

Ušavši u tu sobu, razmakli smo zavese da bacimo pogled na parking. A onda smo, iscrpljeni, klonuli u dve naslonjače sa resama. On je i dalje na sebi imao košulju sa krilastom kragnom i sivocrnu leptir-mašnu, dok sam ja sedela u venčanici sa podvezicama. Naručili smo posluž enje u sobi. Predstava koju je izvodio konobar sa belim rukavicama podižući srebrne poklopce sa serviranih file minjona dok smo mi sedeli zvanično odeveni, učinila je da se osećamo kao u „Životnom stilu bogatih i poznatih” Robina Liča.

Pojeli smo našu večeru gledajući TV, a zatim smo nasrnuli na mini bar u potrazi za čokoladama „toblerone” i dijet koka-kolom, ogovarajući one koji jesu i one koji nisu nešto uradili na svadbi. Odvojeno smo se istuširali, koristeći uzorke proizvoda za kupanje „krebtri i evelin”. Bila je ponoć kada smo konačno sebe prisilili da navučemo pokrivače do brada. Nijedno od nas nije prozborilo ni reč. Samo smo ćutke ležali sa ugašenim svetlima sve dok ja konačno nisam skupila hrabrost da prošapućem: „I šta sada?”